

Alkotmánybíróság

A Budai Központi Kerületi Bíróság útján
Elsőfokú bírósági ügyszám: 10.P.XXII.23.061/2020.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 1 0 7 6 - 0 / 2022
Érkezett:	2022 ÁPR 29.
Példány:	1
Melléklet:	10 db
Kezelőiroda:	<i>Ju'</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.21.427/2021/2. számú végzésének, valamint a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 44.Pf.632.454/2021/8. számú ítéletének – beleértve a Budai Központi Kerületi Bíróság 10.P.XXII.23.061/2020/23. számú elsőfokú ítéletét is – alaptörvényellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

1.a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A felperes pert indított társaságunk és egy másik társaság ellen egy ingatlan tulajdonjogáért. Társaságunk a per I. r. alperese. A felperes a pert 2020. évben indította, ám a pertárgy értékét – a Pp. 22. § (2) bekezdésének megsértésével – az ingatlan nem a per megindításának időpontját alapul véve határozta meg, hanem az ingatlan 12 évvel azelőtti, 2008. évi forgalmi értékében jelölte meg. A pertárgy értéke meghatározásának módját és összegét is vitattunk. Előadtuk, hogy az aktában levő egyik irat bizonyítja, hogy az ingatlan fogalmi értéke 2020-ban, mindössze néhány hónappal a per megindítását megelőzően, a felperes által megjelölt érték többszöröse, ezért ez a pertárgy értéke. A Pp. 22. § (3) bekezdése szerint, ha az alperes vitássá teszi, akkor a bíróság köteles meghatározni a pertárgy értékét, az elsőfokú bíróság azonban szándékosan elmulasztotta meghatározni. A bíróság mulasztásának az lett a következménye, hogy a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet

(továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdésének b) pontja szerint felszámítható perköltségünket nem tudtuk az elsőfokú eljárásban felszámítani, mert azt a rendelet a pertárgyértékhez köti, amit a felperes jogellenesen, feltűnően alacsony értékben határozott meg, a bíróság pedig a jogszerű érték meghatározását a Pp. 22. § (3) bekezdésben előírt kötelességét tudatosan megszegve nem határozott meg. Nekünk nem volt lehetőségünk a pertárgy értékének meghatározására, mert a Pp. 22. § (2) és (3) bekezdése erre csak a felperesnek és a bíróságnak ad lehetőséget. Az elsőfokú bíróság tudta, hogy a felszámítható perköltségünk a pertárgyértéktől függött, hiszen ismeretes volt előtte a felszámításunk módja, továbbá maga is hivatkozott arra, hogy a pertárgyértéknek a perköltség szempontjából jelentősége van, így tudta azt is, hogy a pertárgyérték meghatározásának elmulasztása jogellenesen hátrányos kihatással lesz a jogunkra – mely joghátrány be is következett –, és ez azt jelenti, hogy a bírósági eljárás tisztességtelen volt.

A tárgyalás berekesztését követően a bíróság az ítélet kihirdetését elhalasztotta. Ezt követően, de még az ítélet kihirdetése előtt, a bíróság által előidézett kényszerhelyzetben, egy újabb beadványban mégis felszámítottuk azt a perköltséget, amelyet a pertárgyértéknek a törvény szerinti értéken való meghatározása esetén felszámíthatnunk volna. Bár a Pp. nem ad lehetőséget a berekesztést követő beadvány előterjesztésére, ám azt is figyelembe kell venni, hogy ennek kiváltó oka – és ezért voltunk kényszerhelyzetben – az elsőfokú bíróság tisztességtelen eljárása volt, hiszen a pertárgy értékét a törvény megsértve nem határozta meg, ehelyett hagyta, hogy annak értéke jogellenes maradjon. Az elsőfokú bíróság tudatában volt annak, hogy az az ítélet, melynek meghozatalát akkor még csak tervezte, jogellenes lesz a pertárgyérték meghatározásának elmulasztása miatt, ezért tudnia kellett, hogy akkor járt volna el helyesen, ha a tárgyalást újra megnyitja, meghatározza a pertárgy értékét, előadva annak indokait is, továbbá lehetőséget ad nekünk arra, hogy az erre vonatkozó álláspontunkat kifejtessük, és a tárgyalást csak ezt követően rekeszti be ismét, majd az ítéletében választ ad arra, hogy miért nem értett egyet az álláspontunkkal. Mivel az elsőfokú bíróság nem így járt el, megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat.

Az elsőfokú bíróság tehát a fenti beadványunkat hatálytalannak minősítette, és az elsőfokú ítéletben a felperes keresetét – helyesen – elutasította, ám perköltségként csupán az általunk korábban, még a jogellenes pertárgyértékhez igazodóan felszámított perköltséget ítélte csak meg a részünkre, ezért az eljárása – a fentiek miatt – tisztességtelen volt, hiszen lényegesen nagyobb összegű perköltségre tarthattunk volna igényt akkor, ha a bíróság teljesíti a pertárgyérték meghatározására vonatkozó, a Pp. 22. § (3) bekezdésében előírt kötelességét.

Az elsőfokú ítélet ellen – a perköltségünk összegére nézve – fellebbezéssel éltünk, amelyben kértük, hogy a bíróság határozza meg a pertárgy értékét, mégpedig a Pp. 22. § (2) bekezdésében írt időpontra, azaz a per megindításának időpontjára nézve, és tegye lehetővé, hogy a perköltségünket az első- és másodfokú eljárásban is ennek az új pertárgyértéknek az alapul vételével határozhassuk meg, melyet számszerűsítettünk is.

A másodfokú bíróság – a Kúria Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatában ki is mondott, már kialakult bírói gyakorlattal teljesen ellentétes módon – azt mondta ki, hogy a pertárgy értéke nem az ingatlanak a per megindításakor, hanem a 12 évvel azelőtti értéke. Ez egy megdöbbentően jogellenes álláspont, mely kirí az összes többi bírói döntés közül, és – ismereteink szerint – egyedülként mondja ki, hogy a pertárgy értékét nem a per megindításának időpontjára nézve kell meghatározni. Erre tekintettel megállapítható, hogy a bíróság nem mérlegelési tevékenységet végzett (hiszen abban a kérdésben, hogy a pertárgy értékét mely időpontra nézve kell meghatározni, a Pp. 22. § (2) és (3) bekezdése nem ad mérlegelési lehetőséget), hanem a joggal (Pp. 22. § (2) és (3) bek.) és a bírói gyakorlattal is tudatosan szembehelyezkedő döntést hozott, és ez a bírósági magatartás sérti a bíróságnak az alkotmányos követelményeknek megfelelő igazságszolgáltatási tevékenységre vonatkozó köteletségét, és erre tekintettel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat is.

A másodfokú ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő, ám a felülvizsgálatot a Kúria – álláspontunk szerint jogellenes és alaptörvény-ellenes módon – megtagadta. Mivel a megtagadás következtében a felülvizsgálati kérelmünk érdemi elbírálására nem került sor, a felülvizsgálat szempontjából a bírósághoz történő forduláshoz, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunk sérült, mely része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunknak, melyet pedig véd az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, ezért, mivel a Kúria nem bírálta el a jogainkat és kötelezettségeinket, a Kúriának a felülvizsgálatot megtagadó végzése alaptörvény-ellenes.

1.b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A elsőfokú ítélet ellen fellebbeztünk, a másodfokú ítélet ellen felülvizsgálatot kezdeményeztünk, melyet a Kúria megtagadott.

1.c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria végzését a jogi képviselőnk 2022.02.14-én vette át, ehhez képest a 60 napos határidő 2022.04.15-én járna le, de mivel ez munkaszüneti napra esik, azt ezt követő munkanap pedig 2022.04.19-e, ezért a határidő csak 2022.04.19-én jár le.

1.d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A támadott kúriai végzés és a támadott ítéletek I. r. alperese vagyunk, ezáltal érintettnek minősülünk.

1.e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Lásd a 2.b) pontban.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

2.a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése (a bírósághoz fordulás joga és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, ami része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak, szoros összefüggésben a 28. cikkben megfogalmazott józan ésszel történő jogértelmezés és a bíróságtól általában elvárható tisztesség követelményével)

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog)

2.b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A kúriai végzés alaptörvény-ellenes az alábbiak miatt.

Miként arra az Alkotmánybíróság már számos alkalommal rámutatott, a felülvizsgálati eljárás olyan rendkívüli perorvoslat, melynek célja a jogerős döntés anyagi jogi és eljárásjogi jogszerűségének vizsgálata. Amennyiben az eljárási törvény a fél számára a felülvizsgálat lehetőségét biztosítja, úgy erre a lehetővé tett felülvizsgálatra is érvényesül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alapjogvédelem. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alaptörvényi oltalom alá helyezi a fél bírósághoz fordulás jogát. Ezért, amennyiben a Kúria az eljárási törvény megsértésével tagadja meg a felülvizsgálatot, a döntése sérti a fél bírósághoz történő forduláshoz való jogát, mely így már nem csupán

jogellenességet, hanem egyben alaptörvény-ellenességet is jelent, hiszen a bírósághoz fordulás jogát maga az Alaptörvény védi.

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése biztosítja cégünk számára a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog magában foglalja a bírósághoz fordulás jogát. A bírósághoz fordulás joga azt jelenti, hogy abban az esetben, amikor a törvény valamely bírósági eljárás – jelen esetben a felülvizsgálat – igénybevételét biztosítja a számunkra, akkor azzal élni is tudjunk, azaz a bíróság a kérelmünket érdemben elbírálja. A felülvizsgálati kérelmünk érdemi elbírálására azonban nem került sor, annak ellenére, hogy az eljárási törvény biztosította számunkra a felülvizsgálat igénybevételének lehetőségét. Ezért a Kúria megsértette a bírósághoz történő forduláshoz való és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

A tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül. Jelen esetben az eljárási szabályok lehetővé tették a felülvizsgálatot, ezért a Kúria köteles lett volna érdemben eljárni a felülvizsgálati kérelmünk alapján, azaz meg kellett volna vizsgálnia és el kellett volna döntenie, hogy a pertárgyértéknek a jogerős ítélet szerinti meghatározása helyes volt-e. Nem vitás, hogy erre nem került sor, hiszen a Kúria megtagadta a felülvizsgálatot. Ebből viszont az következik, hogy a Kúria megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

Különösen fontos megállapításokat tett az Alkotmánybíróság a 3027/2018. (II. 6.) AB határozat [14] bekezdésében, miszerint:

„A felülvizsgálati eljárás a polgári perben olyan rendkívüli perorvoslat, amely a jogerős ítélettel, illetve a Pp.-ben felsorolt egyes végzésekkel szemben jogszabálysértésre hivatkozva vehető igénybe. A következetes alkotmánybírósági értelmezés szerint a felülvizsgálat – bár eljárásjogi értelemben jogorvoslatnak minősül, de a rendes jogorvoslat, vagyis a fellebbezés kimerítése után illet(het)i meg a feleket – nem hozható érdemi alkotmányossági összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való joggal (pl.: 3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]–[25]). A jogalkotó döntésén múlik ugyanis, hogy intézményesít-e ilyen rendkívüli jogorvoslatot vagy sem, és nagyfokú szabadsággal rendelkezik e jogorvoslat terjedelmét, feltételeit illetően is. Ugyanakkor, ha biztosít ilyen jogorvoslatot, akkor ennek az eljárási szakasznak is meg kell felelnie a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó követelményeknek. Ebből következően a felülvizsgálati eljárásnak is – akkor is, ha erre egy másik rendkívüli perorvoslati eljárás, a perújítás keretében kerül sor – ki kell elégítenie az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből folyó alkotmányos elvárásokat, különös tekintettel arra, hogy a Kúria ebben az eljárásban a jogerős ítéletet hatályon kívül

helyezheti, s ahelyett akár maga hozhat új érdemi határozatot [Pp. 275. § (4) bekezdés]. Így ehhez az ítélethez fűződik majd jogerőhatás; és – tartalmától függően – ez válik végrehajthatóvá.”

Ebből az következik, hogy mivel a felülvizsgálatnak helye volt, a Kúria köteles lett volna érdemben megvizsgálni a felülvizsgálati kérelmünket. A kérelmünk alapján a Kúriának lehetősége lett volna, és egyben köteles is lett volna a jogerős ítéletet megváltoztatni, hogy az teljes mértékben megfeleljen az általunk hivatkozott jognak, és hogy a kúriai határozat váljon végrehajthatóvá. Az érdemi vizsgálatot azonban elmulasztotta, ezzel megsértve az elbíráláshoz fűződő alapjogunkat, ezért a kúriai végzés alaptörvény-ellenes, mert sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből, és különösen a bírósághoz fordulás jogából mint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyik részjogosítványából ugyanakkor az következik, hogy a Kúriának a felülvizsgálatot megtagadó végzésének alaptörvényi korlátja, hogy a felülvizsgálat megtagadására csak jogszerűen, tehát kizárólag az eljárási törvényben írt esetekben és feltételek esetén kerülhet sor. Ellenkező esetben ugyanis, tehát ha a Kúria jogellenes módon tagadja meg a felülvizsgálatot, sérül cégünk azon, az Alaptörvényben rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból közvetlenül következő joga, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogokat és köteleességeket érdemben elbírálja, mely a bírósághoz fordulás jogának és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunknak a sérelmét jelenti.

A fentiek miatt vizsgálandó, hogy a Pp. szerint a felülvizsgálatot a Kúria jogszerűen tagadta-e meg.

Az eljárási törvény biztosította számunkra a felülvizsgálatot a következők miatt.

A Pp. 406. § (1) bekezdése biztosítja, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérjük, mellyel éltünk is. A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték nem haladja meg az ötmillió forintot, és ezért a Pp. 408. § (1) bekezdése szerint felülvizsgálatnak – alapesetben – nincs helye. Ám ez a rendelkezés nem egy abszolút kizárási szabály, mert a Pp. 409. § (1) – (3) bekezdése kivételeket tartalmaz, melyekbe a jelen per beleértendő, és ezért a Kúria köteles lett volna engedélyezni a felülvizsgálatot a következők miatt.

A Pp. 409. § (2) bekezdésének a) pontja szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

A Kúria nem vitatta azt az érvelésünket, hogy az általunk megjelölt jogszabálysértés miként hatott ki az ügy érdemére, így ez a Kúria által elfogadottnak tekintendő, ezért ezzel most nem foglalkozunk.

A Kúria a Pp. 409. § (2) bekezdésének a) pontjának alkalmazására azért nem látott alapot, mert – a kúriai végzés [18] bekezdése szerint – „Az I. rendű alperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében nem hivatkozott olyan döntésekre, amelyek alapján megállapítható, hogy a bírói gyakorlat nem egységes”.

Ez a kúriai álláspont azért nem helytálló, mert a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmünkben (1. számú melléklet 4. oldal) a másodfokú ítéletet szembeállítottuk a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.308/2011/4. számú ítéletével, mely ellentétes a másodfokú ítélettel abból a szempontból, hogy a pertárgy értékét a per megindításakor vagy egy régebbi értéken kell-e meghatározni. Az 1.Pf.20.308/2011/4. számú ítélet szerint a jelenlegi – azaz a per megindításakor – forgalmi érték képezi a pertárgy értékét, míg a jogerős ítélet szerint nem az, hanem egy régebbi érték. Van tehát két egymással szöges ellentétben álló ítélet, ezért nyilvánvaló, hogy a bírói gyakorlat nem egységes abban a – minden per esetében lényeges – kérdésben, hogy a pertárgyértéket vajon a per megindításának időpontjára nézve kell-e meghatározni, vagy egy régebbi érték is megteszi.

Mivel a Kúria színe elé tártunk két, ebből a szempontból egymással ellentétes bírói döntést, amelyek akkor már nyilvánvalóan a bírói gyakorlat részei voltak, nyilvánvaló az is, hogy a bírói gyakorlat éppen ezzel a másodfokú ítélettel vált most már nem-egységessé, és ezt a Kúria eljáró tanácsának tudnia kellett.

A nem egységes joggyakorlat egységének biztosítása nyilvánvalóan indokolt, mely az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint ráadásul a Kúriának alapvető kötelessége is, a kúriai végzés tehát ebben a vonatkozásban is alaptörvény-ellenes. Önmagában tehát a két egymással ellentétes értelmű ítélet létezése miatt a Kúria alaptörvényi, alkotmányos kötelessége lett volna a jogalkalmazás egységének biztosítása. A joggyakorlat irányát a Kúriának fel kellett mérnie, tehát tudnia kellett, hogy az eddigi bírói gyakorlat egységes volt abban, hogy a pertárgy értékét mindig a per megindításának időpontjára nézve kellett meghatározni. A Kúriának tudnia kellett azt is, hogy ezt a korábban egységes

joggyakorlatot éppen a másodfokú ítélet bontotta meg, mely a pertárgy meghatározásának módját a továbbiakban viszont már – ha a jogerős ítélet hatályban marad – kiszámíthatatlanná, ezáltal a bíróságok önkényének forrásává teszi, melyet alkotmányos kötelessége lett volna megakadályozni. Ez volna a társadalom érdeke is. Mivel azonban ezzel a hozzáállásával a Kúria a felülvizsgálati kérelmünket érdemben nem bírálta el, megsértette a bírósághoz történő fordulóhoz, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

A [18] bekezdésben a Kúria úgy érvel, hogy „Az általa hivatkozott határozatokkal éppen azt kívánta alátámasztani, hogy – szemben az adott ügyben hozott jogerős ítéletben foglaltakkal – a bírói gyakorlat egységes abban, hogy a per tárgyának értéke a vitássá tett dolognak a keresetlél előterjesztésekor fennálló értéke”.

Ennek az indokolásnak a lényege, hogy a Kúria nem vonta kétségbe azt az állításunkat, hogy a bírói gyakorlat a pert megelőzően még egységes volt. Ám mivel a másodfokú ítélet is a bírói gyakorlat része lett, mellyel azonban éppen az eddigi bírói gyakorlatot felrúgó döntés született, a Kúria számára a napnál is világosabbnak kellett lennie, hogy a joggyakorlat egysége éppen a szeme előtt bomlott meg (rohadt el). Ezzel a Kúria szintén megsértette a bírósághoz történő fordulóhoz és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

Szintén a [18] bekezdésben érvel úgy a Kúria, hogy „Önmagában az körülmény, hogy az adott ügyben meghozott jogerős ítélet az I. rendű alperes álláspontja szerint jogszabálysértő, a felülvizsgálat engedélyezésére nem adhat alapot”.

Ez azért helytelen álláspont, mert nem önmagában csak erről van szó, hanem arról, hogy a Kúria tudott arról, hogy a joggyakorlat éppen a Kúria színe előtt bomlott meg, és a Kúria alkotmányos kötelessége lett volna ezt megakadályozni. Mivel nem tette, nemcsak a társadalomnak okozott felbecsülhetetlen mértékű kárt (hiszen ezt követően a hasonló bírói döntések a kisebb pertárgyértékek megállapítása miatt kisebb eljárási illeték bevételt jelentenek majd az államnak), hanem megsértette cégünk bírósághoz történő fordulóhoz való jogát is.

Ezzel a magyarázattal a Kúria azt állította, hogy jelen ügyben nem kell biztosítani a joggyakorlat egységét, akkor sem, ha a másodfokú ítélet valóban jogszabálysértő. Ha a jogegységet biztosítani kell, a Kúria köteles azt megtenni. A Kúriának tudnia kellett, hogy a másodfokú bíróság eltért az addigi töretlen bírói gyakorlattól, ezért a jogegység biztosításának szükségessége nem is lehet kérdéses, ám a Kúria ennek ellenére nem lépett. Hát, mit mondjak, érdekes kúriai logika...

A Kúria a végzésének [19] bekezdésében szándékosan félremagyarázta a felülvizsgálati kérelmünkben előadottakat azzal, hogy azt állította, hogy a per egy eleve atipikus ügy, és szerinte ez az oka annak, hogy nem állapítható meg, hogy fennáll az ismétlődés veszélye. A Kúriának azonban tudnia kellett, hogy **a jogkérdés az, hogy a pertárgy értékét a per megindításának időpontját alapul véve kell-e meghatározni.** Ez a kérdés viszont atipikusnak a legkisebb mértékben sem minősíthető. Minden dologi perre igaz ugyanis az – legyen bármi is a felperes igénye –, hogy a pertárgy értékét az igényérvényesítés időpontjára nézve kell meghatározni, mert így rendelkezik a Pp. 22. § (2) bekezdése. Ebből következően teljesen helytelenül érvelt a Kúria, amikor azt állította, hogy „Nem állapítható meg tehát, hogy az ismétlődésnek van egy rejtett, strukturális veszélye, tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság a „jog félreértéséből” indul ki, az esetlegesen hibás egyedi döntés pedig az elsőfokú bíróságok egységesen rossz gyakorlatához vezethet”, hiszen mivel a másodfokú bíróság ténylegesen nem értette meg, hogy a pertárgy értékét a perindítás időpontjára nézve kötelessége meghatározni, ebből következően, ha ez a másodfokú ítélet lesz a példa más bíróságok számára, úgy nyilvánvaló, hogy ennek a helytelen döntésnek az ismétlődésére kell számítani, és ezt el kell kerülni a joggyakorlat egységének biztosításával, azaz el kell érni, hogy ez a másodfokú ítélet ne lehessen hivatkozható az ezt követő bírói döntéseknél. Lényegtelen ezért, hogy mi volt a per tárgya, a lényeg az, hogy annak értékét – a pertárgyértéket – a törvénynek megfelelően kell meghatározni, és a jogellenes módon történő meghatározás igenis elvezethet egy rossz gyakorlathoz, az esélye ezért fennáll. A per tárgya egy ingatlan, melynek tulajdonjogát a felperes a perben magának követelte. Ez nem egy atipikus ügy. Ennek van egy értéke, ez a pertárgyérték. A kérdés az, hogy az ingatlan az idő során állandóan változó értékei közül melyik lesz az, amelyet a pertárgy értékének kell tekinteni. A bírói gyakorlat a pert megelőzően teljesen egységes volt ebben a kérdésben, és ez az volt, hogy az ingatlan a per megindításakor fennálló értéke minősül a pertárgy értékének. Amennyiben a jövőben a bíróságok nem tartják ehhez magukat, az a joggyakorlat megbomlásával jár, és jelen perben ez ténylegesen meg is valósult, ami káros a joggyakorlat egységességére és a jogbiztonságra nézve is, ezért azzal, hogy a Kúria nem volt hajlandó érdemben eljárni, megsértette az Alaptörvény előbb már említett 25. cikk (3) bekezdésén túl a B) cikk (1) bekezdését is. Ezt a másodfokú bíróság által a joggyakorlat páncélján okozott kitüremkedést kellett volna a Kúriának visszalapálnia. Nem tette, alaptörvény-ellenesen megszegve a kötelességét, ezért most már az Alkotmánybíróságon a sor.

A Kúria a [22] bekezdésben valótlanul állítja, hogy nem igazoltuk, hogy a jogkérdés iránymutatást igényel, valamint hogy a jogszabálysértő gyakorlat fenntartása másokat is a jogsértő gyakorlat folytatására ösztönözhet.

Ezzel szemben a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmünk (1. számú melléklet) 4. oldalán a következő szerepel: „A felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége indokolja a felülvizsgálat engedélyezését (Pp. 409. § (2) bek. b) pont, 410. § (2) bek. cb) pont). A pertárgyérték minden polgári peres eljárásban felmerülő alapvető jogkérdés, mely a – pertárgyértékhez kötött – hatáskör megállapításán túl az eljárási illetéken keresztül az állami költségvetési bevételek jelentős részét biztosítja, így különleges súlyúnak minősül. A pertárgyérték meghatározására a joggyakorlat – jelen pert is figyelembe véve – láthatóan nem egységes, és mivel jelentős nagyságú költségvetési vonzata van, továbbá az összes peres felet érintő, jelentős összeget képviselő kérdés, így a társadalmi jelentősége vitathatatlan. A joggyakorlat egységének biztosítása ezért különösen fontos társadalmi érdek. A pertárgyérték helyes meghatározása különleges súlyú azért is, mert a Pp. 20. § (3) bekezdés a) pontja szerint a vagyoni jogi perekben az eljáró bíróság hatáskörét is ez határozza meg. A pertárgyérték társadalmi jelentőséggel is bír, hiszen a feleknek megítélt perköltségek ettől függenek, így nincs olyan peres fél, akinek jogára ez ne lenne hatással”.

Ebből azért a Kúriának annyit minimálisan meg kellett volna értenie, hogy a pertárgyérték meghatározás módja minden egyes per szükségszerű velejárója, továbbá azt is meg kellett volna értenie, hogy amennyiben akár egyetlen bírói döntés is eltér attól a kialakult és töretlen bírói gyakorlattól, miszerint a pertárgy értékét a per megindításának időpontjára nézve kell meghatározni, a káosz kialakulásának alapja, a hivatkozható döntés jön létre, mely ösztönözheti a többi bíróságot is a pertárgyérték ilyen módon történő jogellenes meghatározására.

A Kúria a felülvizsgálat megtagadásával megteremtette annak a feltételét, hogy az eddig egységes bírói gyakorlat ebből az egyetlen bírói döntésből táplálkozva szétzúzódhasson. Ez mindenképpen ellentétes a Pp. 409. § (2) bekezdésének mind az a), mind a b) pontjában, valamint az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésében és a B) cikk (1) bekezdésében megjelenő jogalkotói céllal.

A fentiekre tekintettel a Kúria köteles lett volna engedélyezni a felülvizsgálatot, amiből következik, hogy az eljárási törvény biztosítja cégünk számára a felülvizsgálatot, mely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmében cégünk számára a bírósághoz fordulás jogát és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot jelenti, melyet ez az alaptörvényi rendelkezés véd. Mivel a Kúria a felülvizsgálatot megtagadta, megsértette ezeket a jogainkat, és így a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat is.

A Pp. 409. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálatot a Kúria a (3) bekezdés szerinti esetben engedélyezi. A Pp. 409. § (3) bekezdése szerint a Kúria engedélyezi a felülvizsgálatot, ha az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér.

Jelen esetben a bírósághoz fordulás joga azt jelenti, hogy amennyiben fennáll a Pp. 409. § (3) bekezdése szerinti eset, úgy a Kúria köteles engedélyezni a felülvizsgálatot, és a felülvizsgálati eljárásban pedig köteles érdemben elbírálni a felülvizsgálati kérelmet. Abban az esetben tehát, ha az érdemi vizsgálatot a Kúria jogellenesen tagadja meg, sérül a fél bírósághoz fordulás joga.

A kúriai végzés [23] bekezdése szerint: „a Pp. 409. § (3) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálatot engedélyezi, ha az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér. A „közzétett” határozat fogalmát a Pp. 346. § (5) bekezdésére, illetve a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 32. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett, 2012. január 1. után meghozott határozatokat kell érteni. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet előterjesztő félnek minden esetben egyértelműen azonosítható módon – az eltéréssel érintett határozatok ügyszámának pontos feltüntetésével – meg kell jelölnie, hogy a jogerős határozat melyik korábban közzétett döntéstől tér el”.

Ezt az érvelést a Kúria jelen perben eljáró tanácsa a 1/2021. (VII.12.) PK véleményéből vette át, ám anélkül, hogy ezt maga értelmezte volna. Ennek 5. pontja szerint: „A Kúria a közzétett határozatától jogkérdésben eltérő jogerős ítélet miatt a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, a BHGY-ben 2012. január 1-je után közzétett eseti határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul”.

Az 5. pont indokolása szerint: „A Pp. 409. § (3) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér. A „közzétett” határozat fogalmát a Pp. 346. § (5) bekezdésére, illetve a Bszi. 32. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett, 2012. január 1-je után meghozott határozatokat kell érteni”.

Ez az 5. pont azonban éppen azt a rendelkezést, a Pp. 409. § (3) bekezdését sérti, melyet értelmezni próbál. A Pp. 346. § (5) bekezdésének második mondata szerint: „A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a

Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította”. Ebben szó sincs a 2012. január 1. időpontról.

Ha már itt tartunk, a másodfokú ítélet sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését is, mert egyáltalán nem tartalmaz olyan okot, ami miatt eltért a Kúria közzétett határozatától, és ezzel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkból közvetlenül következő indokolt bírói döntéshez való jogunkat. A Pp. 346. § (5) bekezdésének előírása egyértelmű: már az elsőfokú bíróságnak is, de a másodfokú bíróságnak még inkább tekintettel kellett volna lennie a gyűjteményben közzétett kúriai határozatokra, és mivel jogkérdésben ezektől eltértek, kötelességük lett volna előadni ennek az okát az ítéleteik indokolásában, hiszen a jogkeresők csak így lehetnek tisztában a bíróság döntésének okaival, mely hozzátartozik a tisztességes eljárás fogalmához. Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróságnak tudnia kellett például a Pfv.I.21.081/2017/9. számú határozatról, mely megtalálható a gyűjteményben – és még a Kúria fenti értelmezésének is megfelel –, és melynek [32] bekezdésének értelme szerint a bírói döntés nem jelentett tulajdonszerzést, „mivel csupán a peres felek tulajdoni hányadának megfelelő földterület kerül önálló helyrajzi számra, az ingatlan-nyilvántartásban önálló ingatlanként feltüntetésre”, ám a pertárgy értékeként a Kúria az ingatlanok a kirendelt szakértő véleményében szereplő 4.412.000,- forint összértékéből kiindulva, az alperes 6/15 tulajdoni hányadának megfelelő rész értékét, 1.764.800,- forintot határozott meg. Mivel a peres felek már 1999. évben is az ingatlan tulajdonosai voltak – amikor az ingatlan forintban kifejezett értéke ennél még jóval kisebb volt –, ezért – ha elfogadnánk a jelen per másodfokú ítéletének jogszerűségét, felmerülhetett volna a bíróságban a peres felek tulajdonszerzésekor, talán egy 1999. évi, vagy esetleg még korábbi forgalmi érték meghatározása is, ám elvetette, nyilván nem ok nélkül, hanem a rPp. 26. §-a alapján, ami a Pp. 22. § (2) és (3) bekezdésének felel meg – teljesen világos, hogy a pertárgyérték meghatározásakor a bíróság nem az akkori – az 1999. évi, vagy esetleg még korábbi –, hanem a jelenlegi forgalmi értéket vette alapul. Jelen perben is így kellett volna eljárnia a bíróságnak, de mivel nem így járt el, a jogkérdésben a Kúria Pfv.I.21.081/2017/9. számú határozatától való eltérést már az elsőfokú bíróságnak is, de a másodfokú bíróságnak még inkább kötelessége lett volna megindokolnia. Megjegyezzük, hogy erre a kúriai határozatra cégünknek nem kellett hivatkoznia, hanem az elsőfokú és másodfokú bíróságnak lett volna kötelessége fellelnie a jogkérdés szempontjából ellentétes kúriai közzétett határozatokat, és megindokolni, hogy miért tér el tőlük, hiszen a kúriai közzétett határozatok fellelése a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint nem cégünk, hanem a bíróság kötelessége.

Visszatérve a [23] bekezdésre, jelen perben a kúriai bírók megtalálták a fenti 1/2021. (VII.12.) PK véleményt, és a független és pártatlan bírósághoz való jogunkból közvetlenül következő követelményeket alaptörvénytől módon megsértve, bármiféle jogszerűségi kritika nélkül alkalmazták is, magyarán nem vizsgálták meg egyedileg, hogy a PK véleményben írt jogi álláspont irányadó-e a jelen perre.

Az 1/2021. (VII.12.) PK vélemény ugyanis nem jogszabály, ezért az nem kötelező a bíróságokra, ezért azt csak abban az esetben tarthatják irányadónak, ha egyetértenek vele. Ahhoz, hogy el tudják dönteni, hogy egyetértenek-e vele, maguknak is értelmezni kellett volna. Ha azonban értelmezték volna, rájöttek volna, hogy jogellenes álláspontot tartalmaz, ezért jelen perre nem is lehet irányadó. A Pp. 409. § (3) bekezdése ugyanis a PK véleménnyel ellentétben nem rendelkezik úgy, hogy csak a 2012. január 1. után meghozott kúriai határozatokra lehetne hivatkozni, ebből következően a Kúria a jogszabályból semmiképpen nem következő, ezért a jogértelmezésen túlmutató tevékenységet, jogalkotást végzett, mely nem alapult jogszabályi felhatalmazáson. A Kúria a hatáskörét túllépve szűkítette le a „Kúria közzétett határozatának” a Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott, és a Pp. 409. § (3) bekezdésében is alkalmazandó fogalmát, ezért a döntése nem jogszabályon alapul, ezért önkényes. Ez az önkényes döntés azt eredményezte, hogy sérült a bírósághoz történő forduláshoz és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunk, mely része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunknak, melyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése védelem alá helyezett, ezért a kúriai végzés alaptörvény-ellenes.

A PK vélemény tehát nem kötelező a bíróságra, ellentétben az Alaptörvény R) cikkének (2) bekezdésével, mely szerint az Alaptörvény és a jogszabályok azonban mindenkire kötelezőek. Ezért a Kúriának nem volt alkotmányos lehetősége alapos vizsgálat és az alapos vizsgálat megtörténtét alátámasztó indokolás nélkül átvenni a PK véleményben megfogalmazott – amúgy jogellenes – álláspontot. Nyilvánvaló, hogy a Kúria eljáró tanácsa nem vizsgálta kellő alaposítással a PK véleményt, hiszen különben észlelnie kellett volna, hogy a 2012. január 1. napjának nem a felülvizsgálat engedélyezése iránti, hanem jogegységi panasz eljárás esetén van csak jelentősége. A Kúria tehát azt róttá a terhünkre, hogy nem feleltünk meg a jogegységi panasz esetén érvényes szabályozásnak, ám az eljárás, melyben döntenie kellett, nem ez, hanem felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárás volt. Ezzel olyan kötelezettségünk elmulasztása miatt tagadta meg a felülvizsgálatot, mely kötelezettségünk nem is létezett, ezért a Kúria eljárása tisztességtelen volt, mert megsértette a bírósághoz forduláshoz és hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadta, ezzel elzárta cégünket attól az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított – a tisztességes bíróság eljáráshoz való jogból eredő bírósághoz történő forduláshoz és a hatékony bírói jogvédelemhez való – jogától, hogy a bíróság – jelen esetben a Kúria – a kérelmünket – jelen esetben a felülvizsgálati kérelmünket – érdemben megvizsgálja, és a jogainkról és kötelezettségeinkről érdemben határozzon.

Ezért a támadott végzésével a Kúria megsértette a bírósághoz történő forduláshoz és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogunkat.

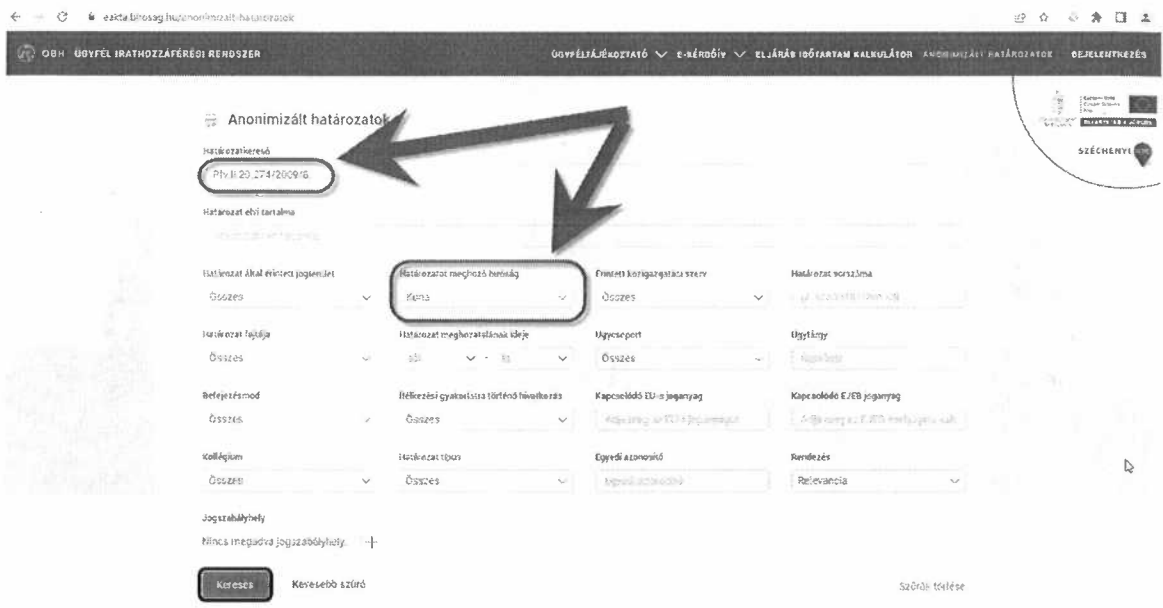
A kúriai végzés [24] bekezdése szerint a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmünkben a Kúria Pfv.II.20.274/2009/8. és a Pfv.I.20.094/2008/5. számú határozatára hivatkoztunk, azonban ezek a határozatok a fentiekre figyelemmel nem minősülnek a Kúria által a Bírói Határozatok Gyűjteményében 2012-t követően közzétett eseti határozatnak. A fentiekben már kifejtettük, hogy nem volt szükséges 2012-t követő határozatokra hivatkozni, hanem bármely, a gyűjteményben közzétett kúriai határozat hivatkozható volt.

Az alábbiakban megmutatjuk, hogy például az elsőnek hivatkozott, a Kúria Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozata kielégíti a Pp. 409. § (3) bekezdésben szereplő feltételnek a kérdéses részét, azaz azt, hogy ez a határozat a Kúria közzétett határozatának minősül. A Pp. 346. § (5) bekezdésének második mondata szerint: „A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírói Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította”.

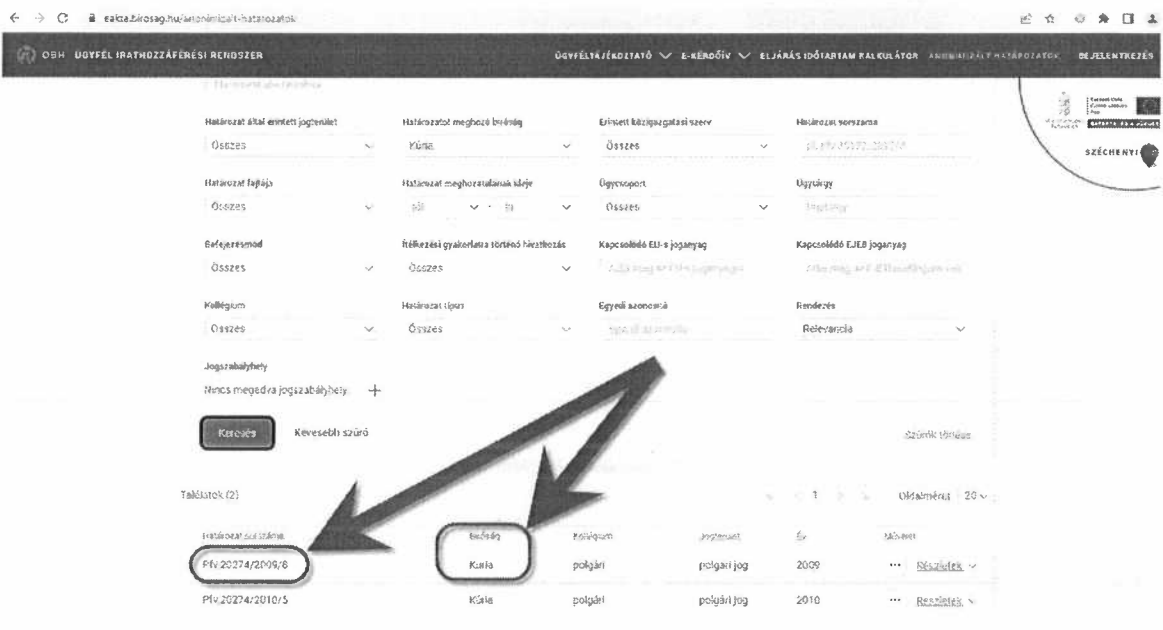
Ez alapján a rendelkezés alapján világos, hogy a Kúria közzétett határozata alatt azokat a határozatokat kell érteni, melyek a Kúriának a Bírói Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatai között szerepelnek. A Bírói Határozatok Gyűjteménye a bíróság honlapján (www.birosag.hu) érhető el, az Adatbázisok menüpont alatti Bírói Határozatok gyűjteménye almenüpontban.

A keresési feltételek között megadtuk a kúriai határozat számát (Pfv.II.20.274/2009/8.), és a határozatot meghozó bíróságot is (Kúria).

Megjelent két találat, melyek közül az első sorban éppen a keresett határozat van. Ebből egyértelműen megállapítható, hogy gyűjtemény szerint a Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatot meghozó bíróság megnevezése: Kúria.

Felhívjuk a figyelmet a honlapon található tájékoztató szövegre is, mely az alábbi:

<https://birosag.hu/birosagi-hatarozatok-gyujtemenye>

Bírósági Határozatok Gyűjteménye

A Bírósági Határozatok Gyűjteménye (BHGY) digitális formában tartalmazza

a Kúria jogegységi határozatát

a Kúria a jogegységi panasz eljárásban, valamint a jogorvoslat a törvényesség érdekében folytatott eljárásban hozott határozatát

a Kúria általa az ügy érdemében hozott és a hatályon kívül helyező határozatot

a Kúria - a fent nem említett - az általa a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatát is

az ítéletábra által az ügy érdemében hozott határozatot

a törvényszék - ha a felülvizsgált közigazgatási határozatot egyfokú eljárásban hozták, és a bíróság határozata ellen nincs helye rendes jogorvoslatnak - által a közigazgatási perben az ügy érdemében hozott határozatot.

Az Országos Bírósági Hivatal elnöke tájékoztatással kapcsolatos feladatkörében eljárva ezúton gondoskodik a BHGY közzétételéről.

Felhasználói útmutató a Határozatok Gyűjteményéhez

Ebből kitűnik, hogy milyen határozatok vannak közzétéve. A későbbiekben fontos lesz, hogy ezek között nincs olyan, hogy a Legfelsőbb Bíróság által hozott határozatok, mert ezek is a Kúria által hozott határozatoknak minősülnek. Az is kitűnik, hogy ezek közül melyek azok, amelyek a Kúria közzétett határozatai: azok, amelyeknél a „Bíróság” oszlopban a Kúria név szerepel. A honlap alapján az állapítható meg, hogy a Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatot a Kúria hozta, más következtetés nem lehetséges. A későbbiekben, a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésével kapcsolatban lesz jelentősége, de már most is kitérünk arra, hogy a határozatot meghozó bíróságnak akkor még, amikor meghozta, ugyan nem Kúria volt a neve, hanem Legfelsőbb Bíróság, a honlap mégis úgy mutatja, hogy a Kúria hozta. A Kúriának tudnia kell arról, hogy ez a határozat a honlap szerint a Kúria által meghozott határozatnak minősül, ugyanakkor a Kúria ez idáig nem tiltakozott az ellen, hogy a honlap ezt a határozatot a Kúria által meghozott határozatként tartja nyilván. Ez a honlap azért létezik, mert a Bszi. 163-165. §§-a előírja, és hogy a jogkeresők tájékozódjanak a bírósági határozatokról, többek között a Kúria közzétett határozatairól is, ezért ez hiteles forrásnak minősül. Tiltakozás hiányában, továbbá tekintettel arra is, hogy a Kúriának tudomása volt és van arról, hogy ez a határozat a Kúria neve alatt szerepelt és szerepel még a mai napig is, úgy tekintendő, hogy a határozatot a Kúria hozta, ellenkező esetben ugyanis a honlapon megjelenő adatokra nézve a jogkeresőket szándékosan megtévesztő csalásról lenne szó, hiszen a honlapon

1. előtt a Kúria jogelődje, a Legfelsőbb Bíróság által meghozott határozatok is a Kúria által meghozott határozatoknak minősülnek.

Ékes bizonyítéka annak, hogy a 2012-t megelőzően, még a Legfelsőbb Bíróság által meghozott határozatok a Kúria határozatának minősülnek, hogy ezek közül számos még jelenleg is kötelező a bíróságokra. A teljesség igénye nélkül, ilyen például az 1/2011. számú PJE határozat, de van még sok más ilyen. Ha ez az 1/2011. számú PJE határozat nem minősülne a Kúria által meghozott határozatnak, akkor az sem az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése, sem a Bszi. 24. § (1) bekezdésének c) pontja alapján nem lenne kötelező a bíróságokra. Mivel ez még mindig kötelező a bíróságokra, ez azt jelenti, hogy a Legfelsőbb Bíróság által meghozott határozatokat is a Kúria határozatának kell tekinteni.

Ezen kívül a Kúria 1/2012.BKMPJE. számú jogegységi határozatban szereplő, „Indítványában hivatkozott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság töretlen gyakorlata szerint [...] Utalt a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.22.364/2006/4. számú határozatára [...]” szöveg is azt jelzi, hogy a Kúria a saját határozataként tekint a Legfelsőbb Bíróság határozataira, amiből az következik, hogy a 2012-t megelőzően, még a Legfelsőbb Bíróság által hozott határozatok jelenleg már a Kúria határozatainak minősülnek.

Ha ez még mindig nem lenne elég, a Kúria 3/2015. PJE. számú jogegységi határozatában a következő szerepel: „**A Kúria** Polgári Kollégiuma mint jogegységi tanács a 2014. május 3-án meghozott 1/2014. PJE határozatával - a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2014. március 15-ei hatályba lépése kapcsán - **felülvizsgálta a Ptk. által szabályozott jogterületekre vonatkozó elvi iránymutatásait.** Mivel azonban ez a felülvizsgálat nem volt teljes körű, mert egyrészt csak az anyagi jogi tárgyú iránymutatásokat érintette, másrészt nem terjedt ki a társ kollégiumokkal közösen megalkotott elvi iránymutatásokra, továbbá tekintettel arra is, hogy azt megelőzően legutóbb **a 2/2006. (V. 22.) PK véleménnyel került sor átfogó felülvizsgálatra,** szükségessé vált az 1/2014. PJE határozattal nem érintett elvi iránymutatások felülvizsgálata”.

A fenti szövegből kitűnően a Kúria a 2/2006. (V. 22.) PK véleményről úgy foglalt állást, hogy az a Kúria átfogó felülvizsgálata volt, azaz azt a Kúria úgy tekintette, hogy maga alkotta meg, pedig akkor még Legfelsőbb Bíróságnak hívták.

Még számtalan érvet lehetne felhozni arra, hogy miért jogellenes a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésének az az érve, miszerint a 2012-t megelőzően, a

Legfelsőbb Bíróság által hozott határozatok nem minősülnek a Kúria határozatainak. De, annak minősülnek, és ha történetesen még a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is megtalálhatóak, úgy a Pp. 409. § (3) bekezdése szerinti, a Kúria közzétett határozatainak minősülnek.

A honlap és a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésének összevetéséből az következik, hogy a Kúria jelen perben eljáró tanácsa nem hivatkozhatott volna arra sem, hogy a 2012-t megelőző határozatok nem a Kúria határozatai, mert a Kúria nem tiltakozott ez ellen. Ha tiltakozott volna, úgy ezek a határozatok nem a Kúria nevéen szerepelnének a gyűjteményben. Mivel pedig a Kúria nevéen szerepelnek, tisztességtelen a jogkeresőkkel szemben, ha a Kúria a saját mulasztásából adódó félreértések következményét a terhükre róná.

A fentiekén túl más oka is van annak, hogy a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmünkben hivatkozott, a Kúria Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatát a Pp. 409. § (3) bekezdésének alkalmazásakor igenis a Kúria közzétett határozatának kell tekinteni.

A Bszi. 25. §-a szerint a Kúria az Alaptörvény 25. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott feladatának ellátása körében jogegységi határozatokat hoz, elbírálja a jogegységi panaszokat, joggyakorlat-elemzést folytat jogerős vagy véglegessé vált határozattal befejezett ügyekben, valamint közzéteszi az 51. alcímben foglaltak szerint az ott meghatározott, a Kúria által hozott határozatokat.

A Bszi. 51. alcímébe a Bszi. 163-165. §§ tartozik. A Bszi. 163. § (1), (1a) és (1b) bekezdése szerint a Kúria az általa hozott határozatokat teszi közzé, tehát a más bíróság által hozott határozatokat nem, valamint más bíróság nem teheti közzé a Kúria határozatait, továbbá az (5) bekezdés értelméből következően a Kúria elnöke elrendelheti a Kúria által hozott határozatok közzétételét is. Ebből következően a gyűjteményben azért szerepelnek a Kúria által meghozottnak mutatott határozatok, mert a Kúria úgy döntött, hogy ekként szerepeljenek. Márpedig mivel ezt a kérdést a Kúria már eldöntötte, a Kúria nem érvelhet másként, azaz úgy, hogy ezek a határozatok nem is a Kúria határozatai.

A Bszi. 164. § (1) bekezdésének értelméből kitűnően a Kúria elnöke a Kúria által meghozott határozatot teszi közzé. A 165. § (1) bekezdésének értelmében a közzétett határozatok megjelölésében fel kell tüntetni a bíróság megnevezését. A (2) bekezdés értelmében a határozatot meghozó bíróság – és nem más bíróság – jelöli meg azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a bíróság a határozatot hozta.

Ezekből a rendelkezésekből egyértelműen, máshogyan nem értelmezhető módon az következik, hogy a Kúria megnevezése alatt szereplő határozatok kizárólag abban az esetben szerepelhetnek a gyűjteményben, ha azok a Kúria által meghozottnak minősülnek, továbbá a Kúria elnökének a feladatai közé az is beletartozik, hogy amennyiben tudomására jut, hogy a gyűjteményben olyan határozat szerepel a Kúria neve alatt, melyet nem is a Kúria hozott, intézkedjen annak eltávolítása felől, különben a jogkeresők valótlan adatokat szereznek a honlapról, ami akár az Alaptörvény biztosított, hatékony bírói jogvédelemhez való joguk sérelmével is járhat. Jelen esetben pontosan ez történt. Ha elfogadjuk a Kúriának a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésében előadott jogi álláspontját, és ezért az általunk megjelölt, a Kúria Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatát úgy kellene tekinteni, hogy azt nem is a Kúria hozta, úgy a Kúria elnöke azzal, hogy nem intézkedett a határozatnak a gyűjteményből való eltávolításáról, az alapjogunkat sértő jogsértést követett volna el. Ezért a Kúria eljáró tanácsa tisztességtelen lenne, ha ezt a gyűjteményben levő hamis adatok ellenére cégünk terhére róná, mert tudnia kellett a Kúria elnökének jogsértéséről és cégünk vétlenségéről.

Hogy úgy mondjam, teljességgel pofátlan, és ezért természetesen igen nagy mértékben tisztességtelen, hogy a Kúria a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésében azzal érvel, hogy a határozatot nem is a Kúria hozta, hiszen a maga a Kúria – az elnöke által – nyilvánította a határozatot a Kúria által meghozott határozatnak azzal, hogy a Kúria által meghozott határozatként tette közzé a gyűjteményben.

Persze a Kúria a Jpe.I.60.005/2020/3. számú határozat [20] bekezdésének nem is lehetne jelen perben jelentősége, tekintettel arra, hogy erre a Kúria jelen perben eljáró tanácsa nem hivatkozott.

Amire viszont hivatkozott, tehát a Pp. 346. § (5) bekezdéséből és a Bszi. 31. § (1) bekezdésének b) pontjából azonban nem következik, hogy a 2012. január 1. időpontnak az ügyben bármilyen jelentősége lehetne. Ezt a Kúria eljáró tanácsa a rendelkezéseknek az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott, a józan észnek megfelelő céllal való egybevetése vizsgálata nélkül, mintegy „bambán” átvette a fent már hivatkozott PK véleményből. A szöveghű átvételből, valamint abból, hogy a PK vélemény nyilvánvalóan sérti a Pp. 409. § (3) bekezdésében levő, és a Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott, a Kúria közzétett határozatának fogalmát, az egyedi érdemi vizsgálat és az egyedi vizsgálat eredménye indokolásának elmulasztása miatt az eljáró tanács megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat.

A másodfokú ítélet alaptörvény-ellenes az alábbiak miatt.

Az 1.c) pont szerinti határidőben a másodfokú ítéletet is támadhatjuk, hiszen az Abtv. 26. § (1) bekezdésének b) pontja szerint alkotmányjogi panaszt csak a jogorvoslati lehetőségek kimerítése után lehet előterjeszteni, és a másodfokú ítélet ellen jogorvoslati lehetőséget – igaz, rendkívüli, de attól még a felülvizsgálat is jogorvoslati lehetőség – vettünk igénybe. Ezért a mostani alkotmányjogi panaszunkban a másodfokú ítéletet is támadhatjuk, és kérhetjük a megsemmisítését.

Az Alaptörvény 26. cikke szerint a bírák függetlenek. A függetlenség azonban nem a mindentől való függetlenséget jelenti, mert ugyanezen cikk azt is kimondja, hogy a törvénynek viszont alá vannak rendelve. Ezért a bírák függetlensége természetesen csak a törvény alá rendelésükön belül értendő. A törvényt megszegő bírák egyben az Alaptörvényt is megsértik, ezért törvényen és az Alaptörvényen kívüli bírák. Ezek a törvényen kívüli bírák fogalmilag sem tehetnek eleget az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő független bírósághoz való jogunkból fakadó, a bírósággal szemben támasztott alkotmányos követelményeknek. Mivel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése jogot biztosít a cégünk számára a független bírósághoz, melynek a törvényt szándékosan megszegő bíróság a fentiek miatt nem nevezhető, ezért az ítéletek sértik a független bírósághoz való jogunkat.

Az Alkotmánybíróság ezt más szavakkal ugyan, de a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat [23] bekezdésében megfogalmazta: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel”.

Erre más esetben is hivatkozik az Alkotmánybíróság (pl. 23/2018. (XII. 28.) AB határozat [28]).

Az Alkotmánybíróság fenti álláspontja szerint tehát a jogszabályt alapos ok nélkül figyelmen kívül hagyó bírói ítélet eleve nem is lehet tisztességes, így ha ez megállapítható, úgy már egyéb indokolás nem szükséges ahhoz, hogy a bírói ítélet alaptörvény-ellenessége megállapítható legyen, különös tekintettel a bírónak az Alaptörvény 26.

cikkében szereplő törvény alá vetettségére, az R) cikk (2) bekezdésében szereplő, az Alaptörvény és a jogszabályok kötelező betartására, továbbá a 28. cikkében megfogalmazott azon alapelvre, hogy a jogszabályok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az alkotmányjogi panaszunk lényege, hogy a másodfokú bíróság alaptörvénytől való eltéréstől mondták ki, hogy a perben a pertárgy értéke az ingatlanok a per megindítását 12 évvel megelőző forgalmi értéke, miközben a Pp. 22. § (2) és (3) bekezdése is, és a jelen pert megelőzően minden más perben minden egyes bírói döntés is arról szólt, hogy a pertárgyértéket a perindítás időpontját alapul véve kell meghatározni. A józan ész azt kívánja, hogy mivel a felperes a perindításkor tette vitássá a követelését, a pertárgy értéke a perindítás időpontjára nézve kerüljön meghatározásra. A közjő ebben az esetben azt jelenti, hogy a felperes tudomásul veszi, hogy az ingatlan jelenlegi értékének megfelelő illetéket és perköltséget kell fizetnie, ha veszít, és ennek megfelelő összeget kap, ha nyer. Az erkölcsös és gazdaságos cél is ugyanezt jelenti, hiszen nem lenne sem erkölcsös, sem gazdaságos, ha a felperes ugyanannyi eljárási illetéket és perköltséget lenne köteles fizetni akkor is, ha a pert még 2008. évben indította volna meg, mint így, hogy csak 2020-ban indította, miközben az ingatlan értéke több, mint a háromszorosára nőtt.

A pertárgyértéket először a felperes határozta meg, ám ezt már az elsőfokú eljárásban is, a 2021.03.02-i tárgyaláson is vitattuk (2. számú melléklet 12. oldal). A Pp. 22. § (3) bekezdése szerint ilyen esetben a bíróság köteles meghatározni a pertárgy értékét, azonban az elsőfokú bíróság ezt szándékosan elmulasztotta. A szándékosságot bizonyítja, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [32] bekezdésében maga állította, hogy „a perköltség tekintetében van a pertárgy értékének jelentősége”. Az elsőfokú bíróság tehát tudatában volt annak, hogy amennyiben a pertárgyérték meghatározását elmulasztja, a pertárgyértékhez igazodó perköltség felszámításához való jogunkat megsérti, mégis elkövette ezt a mulasztást, ezért megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat.

Emiatt nem tudtuk felszámítani azt a perköltséget, amit a Pp. 81. § (1) – (2) bekezdése és a már hivatkozott IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja – a bíróság jogszerű eljárása esetén – lehetővé tett volna a számunknak. A jogellenes eljárásával a bíróság elzárta attól, hogy felszámítsuk a jog szerint felszámítható perköltséget, hiszen így azt csak a felperes által a törvény szerintinél jóval kisebb pertárgyérték alapján számíthattuk fel. Ráadásul az elsőfokú bíróság az indokolásában kitért arra is, hogy a pertárgy értékének a perköltség tekintetében jelentősége van, tehát tudta, hogy jelentősége van, azonban mégis elzárta a jog szerint elismert összeg felszámításától, hiszen addig, amíg a pertárgy értéke nem a

helyes összegben volt meghatározva, az azt alapul vevő felszámítás lehetősége meg sem nyílt a számunkra.

A Kúria egy másik ügyben – a Pfv.II.20.274/2009/8. számú határozatában – már kimondta, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a pertárgy értéke a keresetlevél beadásakor érvényes forgalmi érték. Ehhez hozzátesszük, hogy ez teljes mértékben megfelel a Pp. 22. § (2) bekezdésének, mely szerint a per tárgyának értékét az igényérvényesítés időpontját alapul véve kell meghatározni. Mivel az igény érvényesítésére a perrel került sor, ezért az igényérvényesítés időpontja megegyezik a per megindításának időpontjával. A pertárgy értékét, tehát az ingatlan értékét ezért a per megindításának időpontjára nézve kellett volna meghatározni, már a felperesnek is, azonban a vitatásunkra tekintettel a bíróságnak mindenképp.

Arról nem is beszélve, hogy a felperes az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását is kérte (3. számú melléklet 9. és 11. oldal), és erre tekintettel a Pp. 21. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a pertárgy értéke eleve nem is lehetett volna kevesebb, mint a szerződésben kikötött ellenszolgáltatás értéke.

Már az elsőfokú eljárás során vitattuk a felperes által meghatározott pertárgyértéket, mert az sokkal alacsonyabb az ingatlannak a per megindításakor forgalmi értékénél. A pertárgynak a felperes által meghatározott értékét a bíróság egyébként is hivatalból köteles vizsgálni (a Pp. 82. § (1) bekezdése és pl. a Kúria Pfv.I.20.039/2018/7. számú határozata szerint is), ám akkor különösen, ha az alperes vitatja. Mivel a felperes által meghatározott pertárgyértéket vitattuk, az elsőfokú bíróság köteles lett volna megvizsgálni, hogy a felperes jogszabályszerűen határozta-e meg a pertárgy értékét, és a bíróságnak erről számot is kellett volna adnia. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét – amúgy helyesen – elutasította, ám a pertárgyérték meghatározására vonatkozó kötelességét elmulasztotta, erről az ítéletének indokolásában sem adott számot, és ezért a perköltségünket jogellenes értékben ítélte meg a számunkra. Az ítélet [32] bekezdésében ezzel kapcsolatban úgy indokolt, hogy „a perköltség tekintetében van a pertárgy értékének jelentősége”. Ennek ellenére nem vizsgálta a pertárgy értékét, és ebből következően ki sem tért arra, miért hagyta érintetlenül a felperes által meghatározott értéket, és miért nem az érvelésünk szerinti értékben állapította meg. Az elsőfokú bíróságnak még az elsőfokú eljárás során meg kellett volna határoznia a pertárgy értékét, mégpedig a felperes által meghatározottól jóval magasabb értéken. Mivel ez a felperes illetékfizetési kötelezettségét is befolyásolta volna, ezért az elsőfokú bíróságnak a felperest fel is kellett volna szólítania a helyes pertárgyértéknek megfelelő illeték megfizetésére,

természetesen még az elsőfokú eljárásban. Ha az elsőfokú bíróság így – azaz a törvénynek megfelelően – járt volna el, úgy lehetőségünk lett volna a felszámítottól magasabb perköltség felszámítására. A perköltségünket az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja alapján számítottuk fel, mely lehetővé teszi a perköltségtől függő felszámítást. Mivel a felperes helytelen pertárgyértéket számított fel, és ezt vitattuk is, a pertárgyértéket az elsőfokú bíróságnak a Pp. 22. § (3) bekezdése szerint kötelessége lett volna megállapítania. Mivel ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, esélyünk sem volt a helyes perköltségünk felszámítására, mert az elsőfokú bíróság a pertárgyérték meghatározása nélkül rekesztette be a tárgyalást. Emiatt nincs jelentősége, hogy az általunk helyesnek vélt – magasabb összegű – pertárgyérték alapján a perköltségünket mégis felszámítottuk – a tárgyalás berekesztése, de még az ítélet meghozatala előtt –, mert a bíróság mulasztása miatt hiába is terjesztettük volna be azt hamarabb, tehát még az elsőfokú eljárás során, mivel a pertárgy értéke jogellenes módon alacsony volt, az IM rendelet szerint nem számíthatunk fel az akkori pertárgy értékénél nagyobb értékhez viszonyított perköltséget. A pertárgy értéke sérti a Pp. 21. § (1) bekezdését, a (2) bekezdés a) és c) pontját, valamint a Pp. 22. § (2) és (3) bekezdését.

Megjegyzem, hogy a Pp. 21. § (2) bekezdésének a) pontjára konkrétan ugyan nem hivatkoztunk, ez azonban azért sem lehetett volna akadálya a felülvizsgálati kérelemnek, mert ezt a rendelkezést a bíróság köteles lett volna a pertárgyérték vitatásunk miatt (lásd a 10.P.XXII.23.061/2020/16. számú jegyzőkönyv 2. oldalán: „Felperes keresete nem felel meg a Pp. előírásainak, a per tárgyi értéket alacsonyabb árban határozta meg”) hivatalból is alkalmazni, ugyanakkor nem volt elvárható I. rendű alperesi cégunktől, hogy erre a rendelkezésre már az elsőfokú és másodfokú eljárásban is hivatkozzunk, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az akkor még másként indokolt vitatásunkkal egyáltalán nem foglalkozott, így nem volt lehetőségünk észlelni sem, hogy a jogi indokolásunk esetleg nem megfelelő. A bíróság e körben megsértette a Pp. 237. § (3) bekezdésének a) pontját. Először a másodfokú bíróság ítéletéből szereztünk tudomást arról, hogy valójában mi is a bíróság álláspontja a pertárgyérték meghatározása körében, ez viszont így sérti a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdését, nevezetesen a bíróságnak a perfelvételi szakaszban a közrehatási- és tájékoztatási kötelességét, továbbá Pp. 237. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti, a jogvita kereteinek tisztázására vonatkozó kötelességét is, melyből kiderülhetett volna számunkra, hogy esetleg még jobban meg kell indokolnunk az álláspontunkat, ezáltal a bíróság eljárása a tisztességes eljáráshoz való jogunkat is sértette. Ha az elsőfokú bíróság nem mulasztotta volna el megállapítani a pertárgyértéket, továbbá a Pp. 237. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti kötelességének eleget téve tudomásunkra hozta volna, hogy az általunk hivatkozott Pp. 21. § (2) bekezdésének c) pontját álláspontunktól eltérően

értelmezi, azzal hozta volna csak cégünket abba a helyzetbe, hogy felismerjük, még további érvek felhozatala, pl. a Pp. 21. § (2) bekezdésének a) pontjára történő hivatkozás is szükséges a döntéssel szemben.

Tisztességtelen eljárás, hogy a pertárgyérték megállapítására, valamint annak indokolására csak a másodfokú ítéletben került sor, mert így nem volt lehetőségünk teljes körűen gyakorolni a jogorvoslathoz való jogunkat.

A jogorvoslathoz való jog azt jelenti, hogy a bíróság által az ítéletében megállapított tényekkel és a kialakított jogi álláspontjával szemben egy másik, azt felülbírálni képes fórumhoz, a másodfokú bírósághoz fordulhatunk. Ennek azonban feltétele, hogy már az elsőfokú bíróság is eleget tegyen annak a követelménynek, hogy az ítéletében a tényeket megállapítsa és a jogi álláspontját elővezesse.

A jogorvoslathoz való jogunkból az is következik, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított bármely tény vagy az ítélet indokolásában előadott jogi álláspont ellen jogi érvelést terjeszthetünk elő a jogorvoslati eljárásban. Nyilvánvaló, hogy képtelenség fellebbezni egy olyan döntés és olyan bírósági jogi érvelés ellen, melyet az elsőfokú bíróság nem adott elő. Azzal, hogy a pertárgyérték meghatározásának módját az elsőfokú bíróság nem, hanem csak a másodfokú bíróság adta elő, pertárgyérték meghatározásának módja miatt nem tudtunk fellebbezni, és emiatt a bírósági eljárás megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogunkat. A másodfokú bíróság ugyanis tudta, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a pertárgy értékét, holott kötelessége lett volna. Ebből következően azt is tudta, bárhogyan is határozza meg a pertárgy értékét a másodfokú ítéletben, a felek ez ellen már nem fognak tudni fellebbezni. Ebből következően hatályon kívül kellett volna helyeznie az elsőfokú ítéletet, utasítani az elsőfokú bíróságot a pertárgyérték meghatározására és az indokai előadására, ezzel biztosítva azt, hogy a felek, így cégünk is, az elsőfokú bíróság indokainak ismeretében készíthessék el a fellebbezésüket.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint cégünknek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági döntés ellen, mely a jogát sérti. Ez a jogorvoslathoz való jog az Alkotmánybíróság értelmezése szerint kizárólag a rendes jogorvoslatot foglalja magában, azaz jelen esetben kizárólag az elsőfokú ítélet elleni fellebbezéshez való jogot. A Pp. 22. § (3) bekezdése szerint a bíróság köteles a pertárgyértéket meghatározni, azaz bírói döntést hozni a pertárgy értékéről. Ez ugyan megtörtént, ám csak a másodfokú ítélettel. A másodfokú ítélet rendelkező része szerint az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs, ezért ez ellen a bírósági döntés ellen nem élhattünk jogorvoslattal, ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogunk sérelmét

Mellékletek:

1. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmünk
2. A 2021.03.02-i tárgyalási jegyzőkönyv
3. a felperes keresete